

van de benedenkaak naar de ongelijknamige zijde, een verschijnsel dus, zooals beschreven werd door mej. SCHOONDERMARK in bovenbedoelde casuïstische bijdrage. TRÖMNER kon dit verschijnsel ter vergadering vertoonen bij een hemiplegischen patiënt en duidde het aan met den naam „pterygo-corneaalreflex”. Bovendien nam hij dit verschijnsel ook waar bij patiënten met andere supranucleaire aandoeningen, dus bij toestanden, waarin de reflectorische prikkelbaarheid verhoogd pleegt te zijn en licht een uitbreiding van een reflex kan ontstaan. Deze overwegingen doen mij de vraag stellen, of het niet te verkiezen is, het bedoelde verschijnsel, dat volgens laatstgenoemde mededeeling niet zoo heel zeldzaam schijnt te zijn, te blijven aanduiden met den naam (pterygo-corneareflex), die er reeds aan gegeven is.

Utrecht, 25 November 1919.

J. E. SCHULTE.

DISTRICTSSCHOOLARTSEN.

Naar aanleiding der opmerking van collega PINKHOF bij het voorstel van Gedeputeerde Staten van Groningen omtrent de districtsschoolartsen, in n°. 21, bldz. 1669, zou ik het volgende willen opmerken.

Wanneer de districtsschoolarts op een goed gelegen plaats in zijn district woont en een auto of een motorfiets tot zijn beschikking heeft, wat m.i. een eerste vereischte zal zijn, kan hij, desgewenscht, zeer spoedig een of andere plaats, waar zijn hulp plotseling gevraagd wordt, bezoeken. Hij kan dat meestal veel beter doen dan een meer dichtbij wonende dokter, die dikwijls door werk, dat geen uitstel duldt, daarin zal kunnen worden verhinderd.

Als het onmogelijk is om al zijn kinderen, 3500 of meer, zoo goed mogelijk te kennen, dan is het evengoed onmogelijk, dat een schoolarts alleen voor Groningen met 80000 of voor Leeuwarden met 40000 inwoners dat doet. Zoo goed ze kennen, van ouder tot ouder, als de kinderen op een dorp, dat gaat natuurlijk niet; maar dat is m.i. ook niet een beslist noodzakelijk vereischte om ze goed en geregeld te onderzoeken.

Ik kan over de vraag, of het werk van een schoolarts een leven zou kunnen vullen, nog niet oordeelen, daar ik nog geen jaar in functie ben. Wel kan ik zeggen, dat het mij toeschijnt, voor iemand, die hygiënisch is aangelegd en van kinderen houdt, een zeer prettige betrekking te zijn.

Ik ben verder zoo vrij dr. PINKHOF te verwijzen naar mijn artikel over dit onderwerp in *het Groene en Witte Kruis* van November 1919; op aanvraag zend ik hem dat gaarne toe.

Leeuwarden, 29 November 1919.

P. DE VRIES JZN.

BEVORDERING VAN WETENSCHAPPELIJKE ARBEID.

In de afgelopen week kwamen in de *N. R. C.* een tweetal ingezonden stukken voor, waarin, mede met het oog op de aanstaande tariefverhoging voor postpakketten, de wensch werd uitgesproken, dat de verzending van boeken van en naar wetenschappelijke bibliotheken portvrij zal kunnen plaatshebben. Reeds lang ben ik van deze wenschelijkheid, die geen betoog behoeft, overtuigd.

Ligt het niet op den weg van het bestuur der Nederl. maatschappij tot bevordering der geneeskunst stappen te doen bij den betrokken minister om dezen portvrijdom te verkrijgen? Indien daarbij wordt samengewerkt met andere wetenschappelijke vereenigingen, zal deze poging om een belangrijke groep uit den „werkenden stand” den arbeid te vergemakkelijken goede kans van slagen hebben. Ik ben overtuigd, dat vele collegae, vooral zij, die op een eenzamen post de geneeskundige wetenschap of een onderdeel ervan vertegenwoordigen, het hoofdbestuur dankbaar zullen zijn voor deze behartiging van hun wetenschappelijke en maatschappelijke belangen.

Enschede, 28 Nov. 1919.

Dr. D. J. BECK.